27/03/2023

Обръщение на Българския патриарх Неофит в деня на светото Благовещение Богородично

ОБИЧНИ В ГОСПОДА БРАТЯ И СЕСТРИ,

Всяка година в деня на Благовещението със светла радост отбелязваме началото на богочовешката история на спасението. Славословим Бога и си спомняме решаващата за света и човечеството среща на Божията отроковица и Приснодева Мариам с архангел Гавриил – архистратига и благовестител, пратен, за да ѝ съобщи най-радостната вест: че благоприятният момент наближава и предстои откриването на дивната и велика тайна, „скривана от векове в Бога“ (Еф. 3:9) – тайната на Боговъплъщението; че дългото очакване на старозаветните праведници за идването на обещания Месия и Спасител приближава към своя край; че настъпва „благоприятната Господня година“ (Лука 4:19).

В този съдбоносен момент бъдещето на човешкия род е било в ръцете на

една жена, която е била като всички други, като всички нас, която видимо с нищо не се е отличавала от своите съвременници. С нищо друго, освен със своето пословично смирение и крайна отдаденост на Бога и Неговата воля, и с чистота, пределно достижима за човешките сили и възможности. От нейния отговор в този момент на Благовещението е зависело всичко; нейното „да“ или нейното „не“ ще определят съдбините на всички – и ето че тя отговаря: „ето рабинята Господня; нека ми бъде по думата ти“ (Лука 1:38).

Едва ли в цялата човешка история, и преди, и след Боговъплъщението, е имало по-важно съгласие от това, което Пречистата Дева изразява пред архангела-благовестител. Като всеки човек, тя също е била свободна да избира и нейният отговор не е трябвало на всяка цена да бъде положителен. Със завиден усет и отлично познаване за тънкостите на човешката природа светият евангелист описва и предава случващото се в нейната душа: първоначалното смущение; обмислянето на вестта; сетне удивлението ѝ – но как ще бъде това? Единственото, което отсъства тук, е съмнението – на своя небесен събеседник тя не задава въпроса „но нима това е възможно?“, а само пита „как?“: „как ще бъде това, когато аз мъж не познавам?“ (Лука 1:34).

Това отсъствие на всякакво съмнение в Божието всемогъщество, тази нейна дълбока и непоколебима увереност в благия Божи промисъл и човеколюбие, готовността да бъде съработница на Твореца в Неговото домостроителство за спасението на човешкия род – всичко това отрежда на Пречистата Дева единствено по рода си значение и признание в цялата богочовешка история: „ето, отсега ще ме облажават всички родове“ (Лука 1:48).

Тези пророчески думи на Пресвета Богородица са израз както на нейната най-чиста радост и прослава на Бога, така и най-категоричното свидетелство за това, че тя не е била само един послушен изпълнител на Божията воля, но и дълбоко е осъзнавала смисъла и цялата важност и неповторимост на онова, в което свободно е приела и се е съгласила да участва. Осъзнавала е и е знаела, че „Силният ми стори велико нещо, и свето е името Му; и Неговата милост е из рода в род за ония, които Му се боят“ (Лука 1:49-50).

И радостното предсказание се сбъдва, а най-яркото свидетелство за това е любовта към Небесната Всецарица и молитвите към нея на целия християнски род. Навсякъде и във всички времена тя завинаги ще остава „по-почитана от херувимите и несравнено по-славна от серафимите“ – както я прославяме в Богородичния химн. Свидетелство за това сме и всички ние, които и днес я възхваляваме и отправяме към нея горещи молитви за себе си и за целия свят.

Като майка Божия Пресвета Богородица е майка и на всички християни, и на целия човешки род, за всички времена. Невидимо за телесните ни очи, ала видима за очите на сърцето, тя е всякога с нас – както в храма, в богослужебното събрание, така и във всяка ситуация, когато се нуждаем от нейната майчинска закрила. Със своята чистота, святост и непорочност тя остава вечен образец за всички човеци, защото всяка християнска душа е призвана да се очисти така, както беше чиста и непорочна Преблагословената Дева.

БРАТЯ И СЕСТРИ,

Празникът Благовещение Богородично е и ден, в който светата Църква се обръща с особена любов и благословение към жената-християнка. Почитта, която християнството и Църквата отдават на жената, и пиедесталът, на който я издигат, са несравними с нищо друго. И затова не е случайно, че в нашето недалечно минало този празник е бил честван от предците ни и като Ден на майката. Ето защо днес мислите и молитвите ни са с всички Божии рабини, които с ревност и усърдие, с даруваните им от Бога таланти всекидневно допринасят за мисията на светата Църква.

Особено се молим днес за жените, които скърбят за съпрузи, братя и чеда, изгубени или пострадали в бушуващата вече втора година пагубна война в братска Украйна, както и във всяко друго злощастие. Съпричастни сме с техните мъки и болки, и горещо просим от Господа и Пресветата наша Владичица Богородица да ги утешат в скръбта им.

Молитвите и майчинското застъпничество на Всесветата Небесна Царица и всякога Дева Богородица да бъдат с всички нас!

Честит и благословен празник!

† НЕОФИТ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

bg-patriarshia.bg